

Kdo vytváří multikulturalismus?

Vlastimil Podracký vyvozuje důsledky z francouzských nepokojů

Nepokoje ve Francii jsou další ukázkou z mnoha, jak v praxi funguje multikulturní společnost budovaná dlouhou dobu podle představ levicových liberálů. Možná někdo řekne, že se jedná o sociální konflikt a s růzností kultur nemá nic společného. Proč se však sociální problémy netáhnou napříč všemi etniky, proč se týká jen etnik přistěhovalých? Ve Francii přece není nějaký etnický útlak, Francie byla naopak nejvíce vstřícná k cizím etnikům. Nyní na to nejvíce doplácí. Odpověď na to není z oblasti levicového chápání světa. Nutno vidět pravdu ve vší nahotě bez nějaké politické korektnosti k vládoucí levicově liberální doktríně.

Pro multikulturalisty je obvykle vzorem Amerika, kde se prý smísily různé kultury do jednoho tavicího kotle, aby vznikla nová národní jednota v různosti. To je pravda jen z velmi malé části. Proti situaci v dnešní Evropě tu byly nezanedbatelné rozdíly. Americký národ vznikl na základě přistěhovalectví Evropanů, kteří si byli kulturně velmi blízcí a obvykle stačilo se naučit pouze jazyk. Neevropané, včetně amerických černochů, se přizpůsobovali velmi těžko a dodnes vytvářejí velký problém, který se zcela mylně vysvětluje v rámci levičácké doktríny otroctvím a rasovou diskriminací. Dnes má Amerika stejný problém jako Francie nikoliv s Čechy, Němci, Italy, Řeky nebo Iry, ale s černošskou menšinou, Latinoameričany, Pákistánci, Araby a Čiňany. Navíc korektnost k levicově liberálním názorům odstavila privilegovanou vrstvu tzv. WASP (White Anglo-Saxon Protestants), tedy potomků prvních přistěhovalců, kteří byli své vlasti zcela oddáni. Tito tvořili hlavně armádní důstojnický sbor, obsadili tradičně státní úřady, byli právníky a soudci; ve výsledku tedy usměrňovali proces splynutí evropských národů a přijali mezi sebe jen toho, kdo se plně asimiloval. Díky tomu byla Amerika vnímána jako jednoduší národ a mohla takto zvítězit ve světových válkách, zajistit prosperitu a vyhnout se zničujícím sekulárním ideologiím komunismu a nacismu. Proto se také tenkrát nemohlo stát to, co se stává dnes v době levicově liberální ideové nadvlády, aby Číňan byl zaměstnán ve významných funkcích v armádě a prozradil důležité vojenské tajemství Číně (třeba neviditelný letoun), aby americký muslim v armádě začal střílet na své spolubojovníky a spoluobčany místo na nepřítele.

V době vlády WASP bylo velmi výhodné se zcela asimilovat. To neznamená, že etnické menšiny nemohly v Americe žít. Měly svá ghetta, kde si realizovaly svoji kulturu, a vzhledem k dostatku pracovních příležitostí se rozpouštěly v americkém prostředí. Dnes to tak není. Dnes je výhodné si zachovat svoji etnicitu. Richard D. Lamm, guvernér státu Colorado, uvádí v pátém ze svých osmi bodů – *Jak zničit Ameriku*: „Investice do etnické identity je výhodnější než přizpůsobení majoritě“. Dnes nevládnou WASP a není tlak na přizpůsobení, protože by to byla xenofobie a diskriminace menšin. Proto je výhodné si zachovat etnickou identitu a být nekorektní k většinové kultuře, zpochybňovat ji a ničit. Pokud by totéž existovalo začátkem dvacátého století, dnešní Amerika by neexistovala.

Ve Francii je problém stejný jako v Americe a ostatních evropských zemích, které přijaly nezanedbatelné množství přistěhovalců různých, od domácí kultury odlišných kultur. Proto si vysvětleme podle skutečnosti a bez levičáckých brýlí problém na současné Francii. Zatímco francouzská žena evropské rasy má obvykle jedno dítě (32 % jich prý nemá žádné), žena přistěhovalého etnika na základě své kulturní odlišnosti (v tom hraje roli i odlišné náboženství) a jiného tradičního řádu má děti pět a více (statistiky nejsou směrodatné, neboť jisté věci jsou v rámci politické korektnosti ve statistických položkách tabu, nicméně stačí jen projít Paříží a podívat se na barvu pleti a počet dětí, které ženy mají u sebe, nebo v neděli pozorovat rodiny v parku). Rozdílná kultura a počet dětí v rodinách jsou v úzké spojitosti, stejně tak jako vznik dalších rozdílných. Bílá rodina dá svému jednomu dvěma dětem vynikající péči a bez ohledu na to, jaké mají schopnosti, i vynikající vzdělání, neboť

soukromé školy a dlouhá doba studia, přerušovaná ježděním po světě a dalšími radovánkami, prokládanými občasným zaměstnáním, nakonec vzdělání a příslušný diplom zajistí, i když rodina nemusí být zase nijak bohatá. Tím se v dnešním světě zajistí zaměstnání, neboť pracovní místa bez požadavku vzdělání jsou v minimálním počtu.

Přistěhovalci přišli do Francie v době, kdy byl dostatek pracovních příležitostí v oblasti manuální práce. Určitě si nestěžovali. Levičácké názory na nepřipustnost xenofobie a jakýchkoliv tlaků na asimilaci způsobily, že si ponechali svoji kulturu, ve které vzdělání není zase tak vysoce ceněno, ostatně příjmy nebyly obvykle tak vysoké, aby, v rámci jejich myšlení, se vyplatilo do něj investovat. Socialisté sice nějaké vzdělání zajistili zadarmo, ale jen málo dětí přistěhovalců toho využilo. Daleko více využívali štědrých sociálních podpor, zvláště v době, když již bylo manuální práce méně. Tak se domnívali, že to půjde dále. Doba se však změnila a lidé bez vzdělání a bez práce jsou vlastně jen přítěží. Jejich situace je neřešitelná, pokud opět nebude manuální práce. Jinak jsou možné jen podpory. Ty ovšem situaci zhoršují, protože nezastavují vysokou natalitu, naopak ženy, které jsou doma, se obvykle více realizují v dětech, zvláště když na ně mají štědré podpory. Po zpochybnění velkých sekulárních ideologií, v bezvýhodné situaci, se mladí lidé stávají snadno kořistí násilných náboženských doktrín, zvláště když ještě neopustili kulturu svých otců. Situace vysvětlována pro Francii platí pro všechny západoevropské země, které přijaly nezanedbatelné množství přistěhovalců.

Oproti staré Americe je tedy rozdíl: 1. Setrvávání v etnické identitě je výhodnější nebo alespoň stejně výhodné jako přizpůsobení. Vliv etnické kultury znamená nedostatek vzdělání a tím sníženou možnost uplatnění. Dále to znamená vysokou natalitu oproti domácímu obyvatelstvu, obvykle též podporovanou sociálními podporami socialistického státu a tím se snižuje možnost věnovat dětem potřebné materiální prostředky. 2. Nízká natalita domácího obyvatelstva, které zároveň v rámci sociálních opatření dotuje vysokou natalitu přistěhovalých etnik. To má za následek šíření přistěhovalých etnik do dalších lokalit a nastává nenávisť ze strany domácího obyvatelstva. 3. Nedostatek manuální práce, na které by mohli být nepřizpůsobení zaměstnání. To znamená zátěž pro stát na vyplácení podpor, které je nutno stále omezovat, neboť na ně nejsou prostředky. 4. Kultury přistěhovalců (na rozdíl od staré Ameriky) jsou rozdílné od domácí kultury a mnohdy neslučitelné. Zároveň genetická podstata přistěhovalců je odlišná a vykazuje afinitu k jinému společenskému řádu, obvykle spíše k rodinné solidaritě než k volné hospodářské soutěži, svobodě a individualismu.

Výsledkem je nepřizpůsobení a bezvýhodná situace. V dnešní situaci je opravdu těžko radit. Můžeme si pouze vzít vzor, jak to nedělat.

Přesto i dnes můžeme třeba pomalu a v malém množství přijímat lidi jiných ras a mísit se s nimi, pokud jich bude málo, je to zřejmě příznivé. Jako je kontraproduktivní individuální rasismus, je též kontraproduktivní xenofobie k lidem evropské rasy, zvláště ke slovanským národům. Multikulturalismus ovšem byl vždy jen prostředím expanze agresivních etnik na území druhých. Přizpůsobení je nutné, k tomu je zapotřebí vytvořit přátelské prostředí tolerance zároveň s důrazem na snahu se naučit domácí jazyk. Různé jazyky a kultury v jedné zemi by znamenaly nebezpečí budoucích střetů (viz Kosovo, Bosnu, severní Irsko, Baskicko). Naopak Belgie, která provedla zcela jasnou národnostní a jazykovou hranici mezi Valony a Vlány, přičemž přistěhovalce se musí úplně asimilovat, se stala stabilním státem a zajistila prosperitu svým občanům.

Přesto doufám, že se poučíme a odmítneme multikulturní společnost. Domnívám se, že jedině tak se staneme stabilní bezpečnou zemí, můžeme dokonce provést nějakou konzervativní ob-

Kouzelný nápoj došel...

ještě hodně pracovat, ale multikulturalismus nám v tom nepomůže a západní společnosti bude jen dále nahledávat a rozvracet, až nám přestanou být vzorem takové země jako Francie, Anglie a Německo a pořadí vzorů se obrátí. Jen tak nám mohou závidět postupně všichni ti, kteří podlehlí zhoubnému levicově liberálnímu mámení a utopickým představám a kteří dnes nás osočují pro nedostatek tolerance. Postupně i oni, aby vybědli ze zmatků, které způsobili, se přestěhují rádi do konzervativního prostředí.

Nakonec bych chtěl trochu přiblížit názory, které vedou k vytváření prostředí zhoubného multikulturalismu. Obvykle panuje scestný názor, že nebezpečné jsou pouze teroristické útoky, hledá se cesta jak zapojit pokojné muslimy do boje proti terorismu. Ale teroristické útoky jsou jen signálem hlubšího problému, je to jen občasné záchvat rakoviny, která jinak ještě nebolí, ale skryta se rozrůstá.

Navzdory všem těmto zkušenostem levicová liberállové stále sní svůj utopický sen o multikulturní společnosti, prý jediném východisku proti válkám a neštěstím. Chtějí vytvořit člověka nadnárodního a globálního, člověka nexenofobního a nenacionalistického. Ale takový člověk nemůže být plnohodnotným člověkem, neboť nebude mít přirozené obranné reflexy. Takový člověk se nebude bránit buď proto, že je zcela degradovaný a bránit se neumí, nebo proto, že nemá co bránit. To druhé je přesně profil onoho správného levicového liberála. Nemá co bránit. Necítí se zařazen v žádné kultuře, v žádném národě, v žádné náboženské konfesi, budoucnost končí s jeho osobní existencí. On řeší jen přítomnost. Obvykle si chce jen užít a nemít problémy ve své generaci, nic kolektivního neřeší, stále jen ustupuje, protože ztratil identitu s čímkoliv. To neznamená, že musí být sobec ke svým současníkům, ale prostě jej zajímají jen přítomní lidé, další generace jej nezajímají, další vývoj civilizace je mu lhostejný. Neříkám, že obháje evropské integrace zrovna musí být tento typ člověka, nicméně ti to lidé nemají s jakýmkoliv otevíráním hranic a ztrátou identity problém a tvoří jádro obhájců integrace.

Zcela primárním problémem není ani sám multikulturalismus. Je jen obrazem všeobecného úpadku západní civilizace. Mít o jedno dítě více není zase taková zátěž, aby v současné hospodářské situaci znamenalo nepřekonatelný problém. Přesto to jaksi nejde. Je to zvráceným pořadím životních hodnot. Přirozené instinkty žen se dají realizovat jedním dítětem, a to ještě stále přibývá žen, které přirozené

rodu a zachovat svobodu spojenou neodlučitelně se západní civilizací. K této svobodě patří též možnost se chovat přirozeně a odmítavě v rámci slušnosti. Můžeme se stát útočištěm čistého kapitálu, který hledá prostředí jasných pravidel a spravedlnosti, a útočištěm morálních, pracovních a loajálních lidí. Můžeme sice na tom

instinkty nemají. Co potom je hlavní náplní života? Především stále navyšování materiálních statků, lenošení a propagovaný životní styl „být v pohodě“, individuální svoboda taková, že se již partneři nedomluví na ničem jiném než na sexu (libovolně, zda na heterosexuálním nebo jiném), protože by to jinak omezovalo jejich „svobodu“. Nezodpovědná svoboda a individualismus se staly modlou. Nemyslím si, že je možné, aby ve společnosti emancipovaných lidí byly ve velkém počtu početné rodiny, ani by to nebylo produktivní. Nicméně při vyžadování zodpovědnosti za budoucnost, skupinové solidaritě (rodinné, národní) by se jistě zajistila alespoň reprodukce. Ale ani to nejde. Stále se zamlčují hlavní problémy, populističtí politikové nechťají říci lidem do očí nepřijemnou pravdu. Problémy se vysvětlují materialisticky.

Ale hlavně: nesmí se hovořit o principech. To by byla ideologie! Každý sice může mít svoji pravdu, ale tím to končí. Společnost zprivatizovala všechno, včetně idejí. Stát už nevlastní nic, ani jednotící ideu; společný zájem je ještě v oblasti sociální a hospodářské, ale i to se privatizuje. Vyprodáním idejí nezůstává nic, ani to, aby v rámci státní ideje byl nějaký společný zájem, vyžadována odpovědnost za budoucnost. Každý stojí sám a co si udělá, to má. Kolik si žena pořídí dětí, je jen její záležitost, státu a společnosti do toho nic není, neboť dítě je „věc“, dá se „pořídít“ nebo „nepořídít“ pomocí technických prostředků, které jsou pro tento účel k dispozici. Je to tedy něco jako kuchyňská linka nebo auto. Dítě se zařadilo do materialistické společnosti vedle všech konzumních hodnot, soutěží rovnoprávně s ostatními komoditami v utilitárním přínosu jednotlivci, pouze se zatím nekupuje v supermarketu. Tuto optiku v rámci levicově liberální společnosti nelze změnit. Proto levicově liberální společnost kráčí neomylně k zániku. Tento zánik idea multikulturní společnosti pouze urychluje, není principiální.

Jediným velmi chabým oponentem levicového liberalismu na současné politické scéně jsou pravicoví liberálové (ODS, V. Klaus apod.). I když některé jejich výroky jsou povzbudivé, obvykle jsou jednak slabé, nejdou k jádru věci a jsou rozporné. Na jedné straně tvrdí, že „není obecné lidské právo potulovat se po světě“ (viz V. Klaus na titulní straně minulé NM), nicméně pravicoví liberálové chtějí, aby se lidé stěhovali za prací a zatím nijak nevysvětlili, jak to udělat, aby se stěhovali za prací a zároveň se nepotulovali. V. Klaus správně tvrdí, že „hranice znamenají svobodu“, nicméně vždy byl pro „volný pohyb zboží, kapitálu a lidí“. Jak to tedy udělat, aby hranice garantovaly státní zájmy a přitom nebránily onomu „volnému přesunu všeho“? Na první pohled je dobrá myšlenka národních liberálů, že občanství vyspělého státu by se mělo koupit, čímž se zaplatí domácímu obyvatelstvu jeho vklad do civilizace, kterou vytvořili jeho předkové. Ale to je přece výprodej, ono dokončení privatizace všeho, i národní kultury a národní samostatnosti! Pravicoví liberálové zásadní věci neřeší, neboť se vymykají jejich liberálnímu přesvědčení. Byty pro mladé rodiny, které navrhuje socialisté, jim do jejich doktríny nezapadají. Doktrína je přednější, národ může vymřít, doktrína liberalismu je nesmrtelná. Nicméně lze souhlasit alespoň s jejich euroskeptickými argumenty.

Bez zcela jednoznačné konzervativní obrody není žádné řešení situace. Jak jsem již napsal několikrát, bez návratu k rodině, k občanské společnosti, k obci, k národu a ke státu a to zcela se vši zodpovědností, nelze věci řešit. To si můžete přečíst ve všech mých předchozích článcích a publikacích.

Vlastimil Podracký je spisovatel

SLOVENSKÉ HNUTIE OBRODY

www.sho.szm.sk
www.pravonaroda.szm.sk
wap.sho.szm.sk

ALTERMEDIA ČR
Česká sekce mezinárodního informačního serveru

NEJ svobodnější
aktuálnější
kontroverznější

stránka na českém internetu.
[Http://cz.altermedia.info](http://cz.altermedia.info)